

Kamene stube

Stube kamene čekaju prolaznika
Rado bi čule bat stopa radosnika
I razdragani dodir njegova lika
Da stišaju vapaje svojega krika

Krika nemirna što prolama se zrakom
Krik smisla za Smislom, zar? puni se mrakom
A kamenovi moji žele bjelinu
I radost i smijeh i pjevnu tišinu

Sad tūže al' pamte, pamte i govore
Kad nosili mornare su i ribare
Kada primahu na se i one bose

Upijahu i mnoge sudbine u se
Ne znajući za ono što život nije
Gdje silaženje jednako usponu je

Alka Pintarić

(77 soneta. U svjetlu i sjeni, Zagreb, Teovizija, 2015, 19)

Gradina

Litica strmoglava, siva
I put koji nekamo vodi
Gradina pusta tamo biva
Rasti jer želi u slobodi

K'o utvara i avet stoji
Ni laveži pasa ni čovjek
Tek zviježđa nebeska broji
I službe davne grabi tijek

Zidine razmrvljene stale
Za život su raskošan znale
Sad tek vjetra na visini hûk

Krugovi ptica što urliču
Jekom razvalinu dotiču
Jedino živo – ostalo mûk

Alka Pintarić

(77 soneta. U svjetlu i sjeni, Zagreb, Teovizija, 2015, 22)

U hramu

Hram velebni, gledaj, krasan
Kamenom bjelinom zbori
Tajnom duše tajno jasan
Mir željeni trajno tvori

Vinuo se u visine
Vrh tornja mu nebo para
Da nas smrtne sa nizine
Siplje svjetlom Božjeg dara

U njem tišina prosuta
Tek čeka se grešnika puk
Da vapajem razbije mûk

Luč se pali, tmina presta
Zvuci grme, teret nesta
Bijeda sjajem posuta

Alka Pintarić

(77 soneta. U svjetlu i sjeni, Zagreb, Teovizija, 2015, 23)

Žitno polje

Sunce i zemlja, spoj davnina
Sve zove, i život se budi
Tu, u klasju gdje zora rudi
Svakomu draga domovina

Njiše se polje žita rana
Makova procvjetalih svijet;
Plameno crven svaki cvijet
Očima jutarnja je hrana

Tu raduje se svaka ptica
I nestaje ta tužna kmica
Što odvlači u ropstvo zalâ

Polje miri u zlatu sunca
Što izlijeva sa vrhunca
Tu pitku radost žitnog vala

Alka Pintarić

(77 soneta. U svjetlu i sjeni, Zagreb, Teovizija, 2015, 81)

Vrijeme

Dao si mi vrijeme
što tugom otkucava

Čas prolaznosti

Miluje me svojom rukom
dok zbunjeno gledam
zalaz sunca

Ne mislim mu pobjeći
jer se ne može

Mogu se samo s njime
boriti
za još jedan osmijeh onomu
tko mi ga darova

Alka Pintarić

Ljetna noć

Snena večer, noć mirisom vuče
Pučina morska puna opoja
Titra zrak naletima naboja
Šum vodnog vala stijenje tuče

Kamena govor razbacan žalom,
Stvorove dubina san već hvata
Tek ptica koja tog kasnog sata
Poletjeti zna nad morskom v'alom

Žut mjesec biserje svoje niže
Nit svaka do površine stiže
Pokrov Zemlje ne upozna mu kraj

Iskre svoje neumorno pali
Istine tragači da bi znali
Žive prepoznati ljepote sjaj

Alka Pintarić

(77 soneta. U svjetlu i sjeni, Zagreb, Teovizija, 2015, 76)

Podnevni zvon

Plavetnilo,
Zanos, silovit...
Miriše nebo
U podne
Negdje iz daljine
ZVON
Čudesan zvon
Priziva savjest
Sve glasnije
Zvon, pa savjest
I opet zvon
Uzdrmano podnevlje
Iz mira izbačeno
Trajno
Jer zvon utihnu
A savjest u pitanjima
i dalje bruji...
Pomiče crtu dobra...

Alka Pintarić
(*Sjemenka i ljubav*, Zagreb,
Teovizija, 2014, 54)